

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 56., 57. un 52. pants, Tiesas judikatūra par azartspēļu un derību pakalpojumiem, kas izriet konkrēti no spriedumiem *Gambelli* (lieta C-243/01), *Placanica* (lieta C-338/04), *Costa un Cifone* (apvienotās lietas C-72/10 un C-77/10) un *Laezza* (lieta C-375/14), un par diskrimināciju nodokļu jomā, kas izriet konkrēti no spriedumiem *Lindman* (lieta C-42/02), Komisija/Spānija (lieta C-153/08) un *Blanco un Fabretti* (apvienotās lietas C-344/13 un C-367/13), kā arī Savienības tiesību principi par vienlīdzīgu attieksmi un nediskrimināciju – ņemot vērā arī *Corte Costituzionale* (Konstitucionālā tiesa) 2018. gada 23. janvāra spriedumu – ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādus valsts tiesību aktus kā šajā lietā aplūkoti Itālijas tiesību akti, kuros ir paredzēts vienoto nodokli par derībām un prognožu konkursiem, kas ir noteikts 1998. gada 23. decembra Leģislatīvā dekrēta Nr. 504 1.-3. pantā, kuros grozījumi ir izdarīti ar *Legge di Stabilità 2011* (2011. gada Stabilitātes likums) 1. panta 66. punkta b) apakšpunktu, piemērot Itālijā reģistrētajiem starpniekiem, kas azartspēļu datus pārsūta citā Eiropas Savienības dalībvalstī reģistrētu derību rīkotāju, it īpaši tādu, kuriem piemīt sabiedrības *Stanleybet Malta Ltd.* pazīmes, vārdā, un, iespējams, pašiem derību rīkotājiem solidāri ar viņu Itālijā reģistrētajiem starpniekiem?
- 2) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 56., 57. un 52. pants, Tiesas judikatūra par azartspēļu un derību pakalpojumiem, kas izriet konkrēti no spriedumiem *Gambelli* (lieta C-243/01), *Placanica* (lieta C-338/04), *Costa un Cifone* (apvienotās lietas C-72/10 un C-77/10) un *Laezza* (lieta C-375/14), un par diskrimināciju nodokļu jomā, kas izriet konkrēti no spriedumiem *Lindman* (lieta C-42/02), Komisija/Spānija (lieta C-153/08), un *Blanco un Fabretti* (apvienotās lietas C-344/13 un C-367/13), kā arī Savienības tiesību principi par vienlīdzīgu attieksmi un nediskrimināciju – ņemot vērā arī *Corte Costituzionale* 2018. gada 23. janvāra spriedumu – ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādus valsts tiesību aktus kā šajā lietā aplūkoti Itālijas tiesību akti, kuros ir paredzēts vienoto nodokli par derībām un prognožu konkursiem, kas ir noteikts 1998. gada 23. decembra Leģislatīvā dekrēta Nr. 504 1.-3. pantā, kuros grozījumi ir izdarīti ar *Legge di Stabilità 2011* 1. panta 66. punkta b) apakšpunktu, piemērot tikai Itālijā reģistrētajiem starpniekiem, kas azartspēļu datus pārsūta citā Eiropas Savienības dalībvalstī reģistrētu derību rīkotāju, it īpaši tādu, kuriem piemīt sabiedrības *Stanleybet Malta Ltd.* pazīmes, vārdā, taču ne šo pašu darbību veicošajiem Itālijā reģistrētajiem starpniekiem, kas azartspēļu datus pārsūta Itālijā reģistrēto un tajā valsts koncesiju saņēmēšu derību rīkotāju vārdā?
- 3) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 52., 56. un nākamie panti, Tiesas judikatūra par azartspēļu un derību pakalpojumiem un tiesību principi par vienlīdzīgu attieksmi un nediskrimināciju – ņemot vērā arī *Corte Costituzionale* 2018. gada 23. janvāra spriedumu – nepieļauj tādus valsts tiesību aktus kā Itālijas tiesību akti, proti, Likuma 190/2014 1. panta 644. punkta g) apakšpunkts, kas liek Itālijā reģistrētajiem starpniekiem, kuri azartspēļu datus pārsūta citā Eiropas Savienības dalībvalstī reģistrētu derību rīkotāju, it īpaši tādu, kuriem piemīt sabiedrības *Stanleybet Malta Ltd.* pazīmes, vārdā, un, iespējams, pašiem derību rīkotājiem solidāri ar viņu Itālijā reģistrētajiem starpniekiem maksāt Leģislatīvajā dekrētā Nr. 504/1998 minēto vienoto nodokli par derībām, par pamatu ņemot vienotas likmes nodokļa bāzi, kuru aprēķina trīskāršojot vidējo summu, kādā likmes ir pieņemtas provincē, kurā atrodas uzņēmums vai derību likmju pieņemšanas vieta un kuru secina no valsts totalizatorā reģistrētajiem datiem par taksācijas periodu pirms atsaucē perioda?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 12. decembrī iesniedza *Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio* (Itālija) – AQ u.c./*Corte dei Conti* u.c.

(Lieta C-789/18)

(2019/C 112/30)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Pamatlietas puses

Prasītāji: AQ u.c.

Atbildētāji: Corte dei Conti, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Inps-Gestione

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai LES 3. panta 2. un 3. punkts, LESD 9., 45., 126., 145., 146. un 147. pants un 151. panta 1. punkts, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 15. panta 2. punkts, Eiropas sociālo tiesību pīlāra 3. un 5. pants nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāds ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts, jo ar šo normu Itālijas valsts iestādes tiek iedrošinātas, nodarbinot vai uzticot pienākumus, dot priekšroku tikai tādiem darba ņēmējiem, kuriem jau ir piešķirta Itālijas valsts sociālās nodrošināšanas iestāžu nodrošinātā pensija?
- 2) Vai LESD 106. panta 1. punkts un 107. pants nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāds ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts, kurā Itālijas valsts iestādēm, kas veic saimniecisko darbību, ievērojot LESD 101. un nākamos pantus, darba attiecībās tiek atļauts izmantot personas, kuras piekritušas pilnīgi vai daļēji atteikties no atbilstoša atalgojuma, šādi ietaupot izmaksas un ļaujot administrācijai gūt virsroku konkurencē ar citiem saimnieciskās darbības subjektiem?
- 3) Vai LES 2., 3. un 6. pants, LESD 126. pants un 151. panta 1. punkts, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 15. panta 2. punkts, Eiropas sociālo tiesību pīlāra 3. pants un 7. panta a) punkts nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāds ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts, kurā ar šajā normā paredzētajiem nosacījumiem darba ņēmējam ir atļauts likumīgi pilnībā vai daļēji atteikties no atalgojuma, kaut arī šis atteikšanās mērķis ir tikai novērst darba attiecību zaudēšanu?
- 4) Vai LES 2., 3. un 6. pants, LESD 14. pants, 15. panta 1. punkts, 126. pants un 151. panta 1. punkts, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 31. panta 1. punkts, Eiropas sociālo tiesību pīlāra 5., 6. un 10. pants nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāds ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts, kurā ar šajā normā paredzētajiem nosacījumiem darba ņēmējam ir atļauts veikt Itālijas valsts iestāžu labā darbu, pilnībā vai daļēji atsakoties no attiecīgas atlīdzības, arī tad, ja šādas atteikšanās rezultātā netiek paredzētas nekādas izmaiņas darba struktūrā – ne no darba laika viedokļa, ne no prasītā darba apjoma un kvalitātes viedokļa, un no tā izrietošās atbildības viedokļa – un tāpēc pat tad, ja atteikšanās no atlīdzības daļas rada būtiskas izmaiņas darba līdzsvarā gan no proporcijas viedokļa starp darbu samaksu un veiktā darba kvalitāti un apjomu, gan tāpēc, ka šādā veidā darba ņēmējam tiek prasīts veikt darbību darba apstākļos, kuri nav optimāli un kuros priekšroka tiek dota mazākam darba ieguldījumam un kas ir priekšnoteikums mazāk efektīvai administrācijas darbībai?
- 5) Vai LES 2., 3. un 6. pants, LESD 126. pants un 151. panta 1. punkts, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 15. panta 2. punkts un Eiropas sociālo tiesību pīlāra 6. pants nepieļauj tādas kopsakarā esošas normas, kādas ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts un dekrētikuma Nr. 201/2011, kurš ir pārveidots par likumu Nr. 214/2011, 23.ter panta 1. punkts, tiktāl, ciktāl ar šīm normām ir atļauts/uzlikts par pienākumu Itālijas valsts iestādei arī darba attiecību vai sadarbības attiecību gadījumā samazināt darba ņēmējam maksājamo atalgojumu atkarībā no maksimālās atalgojuma summas maiņas, uz kuru attiecas minētais dekrētikuma Nr. 201/2011, kurš ir pārveidots par likumu Nr. 214/2011, 23.ter panta 1. punkts, kas tiek izdarīts neparedzama notikuma gadījumā un tādēļ piemērojot mehānismu, kas nav tūlīt sapatams, un neskatoties uz informāciju, kas darba ņēmējam sniegta darba attiecību sākumā?
- 6) Vai LES 2., 3. un 6. pants, LESD 8. un 126. pants, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. un 21. pants un Eiropas sociālo tiesību pīlāra 10. un 15. pants nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāds ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts, kurā ar šajā normā paredzētajiem nosacījumiem Itālijas valsts iestādēm ir uzlikts pienākums samazināt atalgojumu saviem darbiniekiem un personām, ar ko tās sadarbojas, kas ir valsts sociālās nodrošināšanas iestādes nodrošinātās pensijas saņēmēji, sodot šos darba ņēmējus tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar citu ienākumu pieejamību, tādējādi kavējot darba dzīves paildzināšanu, privāto ekonomisko iniciatīvu un privāto aktīvu izveidi un palielināšanu, kas tomēr ir valsts bagātība un resurss?